

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 25. RUJNA 1949.

BROJ 22

Učitelj, središte vjekova i svemira

Posebno ispitivanje savjesti

Među najveće umjetnike svijeta spada Rafael (Rafaelo Santi, 1483.—1520.). On je bio i ostaje čovjeka gorostas u slikarstvu svijeta. Od god. 1514. je bio i vrhovni graditelj crkve sv. Petra u Rimu. Mnogobrojno su njegove slikarske umjetnine. A među njima osobito »Rasprava o presvetom oltarskom Sakramentu« (La disputa del Sacramento).

Ta slika predstavlja jednostavnu Pokornicu (Monstrancu) s bijelom Hostijom. Monstranca lebdi između neba i zemlje. S neba gledajući na nju: Bog, korovi anđeoski i svi sveti. I sa zemlje su s udiviljenjem upravljani prema njoj pogledi svijeta stalaša, sviju razreda, sva dostojanstva i crkvena i zemaljska. I nebo i zemlja. I svi vjekovi; prošli, sadašnji i budući. Umjetnik je baš ovom slikom htio reći, da je Krist središte i sunce povijesti i Svemira. On je put i središte, koje je ujediniло i povezalо čovjeka s Bogom. On je živo i toplo srce u svojoj Crkvi.

Prema Isusu treba da podiđu svoje oči svi zemaljski putnici i hodočasnici, jer On ih jedini može učiniti sretnima i blaženima. Njega treba svi da proučavaju i slijede, jer je On najvješitiji Uzor za sve. Za visoke i niske. Za ugledne i neugledne. Za siromašne i bogate. Za učene i neuke. Za sve visoka i odlična roda. Za priproste i jednostavne. Za svaki stalaš i rod.

On je nama najbliži. S nama je rasao. On je ukopan zlatnim lancem u čovječanski rod. On je dapače najljepši cvijet i plod na stablu čovječanstva. On je svoje Božansko podrijetlo unio u čovječanstvo. On je time proslavio i uzvelao čovječansko dostojanstvo i čovječja prava pred svim stvorenjem.

Osim toga On nam je jedini donio pravu vjeru. Babilonci, Asirci, Perzijanci, Egipćani, Greci, Rimljani, Kinezi, Indijci su možda oholi i ponosni zbog svoje materijalne kulture. Oni se diče s visokim grobnicama svojih kraljeva (piramidama), umjetnim hramovima svojih bogova (pagodama), svojim bogatom književnošću, nedostizivom umjetnošću, visokom filozofijom. Ali oni nisu poznavali pravu vjeru, s mudrosti i sile Božje, koja se spustila s vjernih bregova Božjih u dolinu tame i nemoći ovoga svijeta.

Oni nisu nikoga imali među sobom, koji bi im mogao reći i činom pokazati: »Ja sam Put, Istina i Život« (Jv. 14, 6). To je mogao reći samo Krist.

Zato je naš Učitelj kao Bog i čovjek vrhunac i najviša točka sviju vremena. Oblasovan svijet s pravom dijeli svu povijest čovječanstva na dva dijela: jedan dio prije Krista, a drugi poslije Krista. Po Njemu računa i godine i vrijeme i sve događaje »prije i poslije Krista«. Tako će i ostati, jer On razlučuje Isusu od svijeta. On je Krak stajalca i vjekova. On je usmjerio staro doba prema svom dolasku kao obća-

nom Otkupitelju i Spasitelju. A vjekove je poslije svoga dolaska duhovno, moralno i socijalno preobrazio. On je to učinio svojom naskom vjerskom, čudorednom i socijalnom, a ublažio uvjete vremenitog života na zemlji glavnim svojim načelima i ekonomskom blagostanju. On je čovjeka digno na svrhunarnavo gledanje njegova života. On ga je poblašćenje time, što ga je učinio dionikom Božanske naravi po tom, što mu je zaslužio posvetnu milost i nahranio ga svojim vlastitim Tijelom. Od Njega neprestano teku na ciljevo čovječanstvo nesbake rijeke milosti.

Već 1900 godina čovječanstvo ljubi Krista, klanja Mu se i divi. Za Njega su milijuni trpjeli i krvirali. Njemu pjeva dijete vesele pjesmice na bajnu Božićnu večer. Njemu se molit starac, koji se bori s gorhom smrću. K Njemu hite bolesnici, siromasi, bogataši, državnici, redovnici, misionari, grešnici i pravdnici. Posvuda diše Njegov duh i osjeća se duh Njegove Ujnavi.

Isus živi u dušama milijuna, koje pripunja svijelje Njegove nauke. Oni se krijepe snagom Njegove Ujnavi i toplinom Njegovog Srca. Njegovo se ime spominje na svakoj točki zemlje. Ono se pronosi od vjeka i odzvanja će devijeka, jer je On Bog. Zato je Njegovo

nebo i zemlja, narodi i države, svijet i vječnost. A čovjeka će već sutra sakriti brza tama, sigurna zaboravnost, neznanost njegovu bita i siromaštvo njegova znanja.

Krist jest i ostaje ugaonim kamenom vjerskoga i čudorednoga porokta u svijetu. Njegova je snaga i upliv tako velik, da: »Svaki, koji na taj kamen padne, razbit će se; a na koga on padne, sružit će ga« (Luka 20, 18). To znači, da je jedini Isusov put ispravan, a nauka Njegova neoboriva istina i vjerska je konačna pobjeda nedvoljega.

Isus Krist je dakle kao Bog i čovjek povezan s čovječanstvom nezadržljivo. I kad to ne bi bilo tako, tada bi bila i povijest svijeta i život čovjeka na zemlji uasna i nerazrješiva zagonetka i nepojmljiva pojava. Stoga i veli Sv. Pismo: »Jer drugoga temelja ne može nitko postaviti osim onoga, koji je postavljen, a taj je Isus Krist« (1. Kor. 3, 11). — I nema ni u jednom drugom imenu spasenja, jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti, nego je to blagoslovljeno ime našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista« (Dj. 4, 12).

I tako je naš Učitelj postavljen za jedno i jedino središte svojih vjernika, Svemira i vjekova. I takav će ostati u sve vijeka vjekova.

SVETA MISA

Pretporba

Oslanjajući se svećenik na zagovor svetaca Božjih stavlja sklopljene ruke nad žrtvene darove t. j. nad kruh i vino u znak, da će se Isus u sv. Misi žrtvovati namjesto nas; za nas, u znak, da na Njega — Jaganca Božjega — koji oduzima grijehove svijeta — prenosi moć svoje grijeha i opasine. Tako su u Starom Zavjetu stavljali ruke na žrtvene jaganice. Svećenik molit, da bi nas Gospodin pribrojio stadi izabranih i nas izabrio od vječnoga prokletstva. I opet pravi znak križa nad žrtvenim darovima, i to pet puta, da nas sjeti pet sv. rana, iz kojih je Spasitelj izlio svu svoju krv za naše spajenje. Moli Gospodina, neka bi blagoslovio ove darove i učinio, te postanu Tijelo i Krv Isusa Krista.

Dolazi onaj veliki trenutak, u koji će se izvršiti na otaštvenj način, ali stvarno nektrva žrtva Novoga Zavjeta. Svećenik se povlači, on kao da odlaže svoju osobu, a oblači osobu samog Velikog Svećenika — Gospodina Isusa Krista. Ovdje vidimo najjasnije, kako je uzvišeno dostojanstvo Kristova sve-

ćenika. Stog radi svećenik, radi ne kao on, već kao da radi sam Isus Krist na posljednjem večeri. Isus uze u svoje svete ruke kruh, svećenik također uzima u ruke kruh — hostiju. Isus blagoslovi kruh, i svećenik ga blagoslovi.

Isus podiže oči prema nebu, svećenik također podiže pogled prema nebu. Isus je izgovorio riječi pretporbe: »Ovo je Tijelo moje« — »Ovo je kalez Krvi moje«. Iste riječi izgovara i svećenik, zapravo ne svećenik, već sam Isus na usta svećenikova. »Ovo je Tijelo moje, koja se za vas predaje« t. j. žrtvuje. »Ovo je kalez Krvi moje, koja se za vas proljeva« t. j. žrtvuje. Ne govori svećenik: Ovo je Tijelo »Kristovo«, već: Ovo je Tijelo »moje«. Ne govori: Ovo je kalez Krvi »Kristove«, već: Krvi »moje«. Na ove božanstvene riječi zbiva se na žrtveniku tajna nektrvog žrtvovanja Isusa Krista. Kruh se u taj čas pretvori u pravo, živo, presveto Tijelo Isusa Krista, vino u pravu, presvetu Krvu Kristovu. Žrtvovanje je izvršeno, žrtva je prikazana.

LILJAN JE TVOJ...

Bilo joj je vrlo teško. Molila je pred oltarom sv. Alojzija. Promatrala je sveca u bijeloj rocketi. Do njega je Ras-pelo.

Pitala se, kad će imati duhovnoga oca. Svećac joj odgovori pokazujući simbol čistote u svojoj ruci: »Liljan je tvoj«.

REDOVNICA U KUHNJI
Ne znadu, kako bi rado postala redovnicom.

Molila je pred Alojzijevom slikom. On ju je utješio: »Kuhar sam bio«. Tako je, Mollt će opet i opet da je primko — za slušavku.

»Pjevajte Gospoda pjesmu novu, jer divno stvori učini Gospodi! Aleluja!« (Ps. 97, 1).

Na Stepenicama današnje sv. Mise

Borba protiv grijeha i strasti treba da uvijek bude predmetom sveka naše odluke. No u toj borbi koliko treba da budemo odlučni, toliko i promišljeni i razboriti. Htjeli sve strasti najeđampit je srca iskorijeniti, protiv svim pogreškama se u isto vrijeme boriti i popraviti ih, to je nemoguće. »Da se mogne uspješno boriti protiv svoje zle naravi, veli Kasijan, »morat najprije da saznaš, koje te zlo nagućne najviše muči, i tada svim silama i svom odlučnošću da se boriš, baš protiv toga ga nagućne, te ga nastojli suzbiti. Na istrebljenje toga nagućna treba da smjera tvoji dnevi post, vruća težnja srca, teško noćno bdijenje, česte suze i topla molba« Gospodinu«. Drugim riječima, treba da u borbi protiv sebe samoga uvedeš neki red, t. j. da se najprije uhvatiš u koštac s najvećom svojom pogreškom, pa kad si nju svladao i iskorijenio, da pomalo odstranjuješ druge mane.

Sve to se izvršno čini uz pomoć posebnog ispitivanja savjesti. Unistava se pomalo jedna stvar za drugom, da se na koncu na rusevinama grijeha i opasine počima graditi zgrada savršenstva. Kao što na vrh visokog tornja dolazi tako, da kroz stubu po stubu, tako se možda da uspinje do vrha savršenstva jedino, da malo pomalo pobjeđuje zla nagućna i vjezbati se u kreposti. Već stari Plutarh, poganin, piše: »Budući da krepost isto toliko cijeni, koliko i mudrost, to sam stvorio odluku, da tu će ne ke dane, koji su bogovima osobito mili, suzdržati od srdžbe. Tada sam si to isto predueo da tu vršiti cijeli mjesec. Tako sam malo pomalo stekao krepkost i saznanje, koliko sam toga u sjanju da ponese. Na taj sam način tokom godina uvelike napredovao, a onda sam se latio težih stvari: u svim sam okolnostima nastojao sačuvati mir srca, svaku srdžbu sam suzbio, daleko sam se držao od bezbožnoga razgovora, raspuštenosti, tjelesnih naslada, koje ne pružaju ništa osim sramote i unutarnje nesreće«.

Ako je jedan poganin u svjetlu razuma upoznao vrijednost posebnog ispitivanja savjesti za popravak života, koliko više treba da tu vjezbu cijeni kršćanin, koji već ima pred sobom divne uzore svetaca, koji su se ovim putem pod vodstvom milosti digli do kreposti i savršenosti.

Sv. Ignacije daje praktičnu uputu u posebnom ispitivanju savjesti ovako: Ujuto način čvrstu odluku, da ćeš se danas posebiće čuvati baš te pogreške. Preko dana učinjenu odluku ponovi više puta, jer pisac »Nastjeloj Krista« kaže: Naš duhovni napredak stoji u odnosu prema način odlukama. — Kolikogod puta preko dana padne u nepravdu pogrešku, svakim padom čini pokajanja. A da na koncu dana znadu, koliko su puta taj dan pogriješili, običavali su mnogi redovnici toliko zrna nanizati na konac. Učini ti to i danas, i sutra i prekosutra, pa ćeš vidjeti, da li i koliko napreduješ ili možda i zaduješ. — Naveće ispitaj savjest posebiće glede ove pogreške: koliko ih je bilo, kako su velike, te se ponovno posebiće za sve skupa pokaj. — Iza pokajanja vrlo je dobro, nametnuti si neku pokoru, koja odgovara broju počinjenih slučajeva. Ta pokora čovjeka još više pušća, da se revnije čuva pogreška.

»Ovako čini, pa ćeš se posve sigurno brzo riješiti prve pogreške, a kad nju savladaš, druge ćeš lakše svladati, jer si postao jači«.

Povijest Krunice

U toku crkvene godine slavimo više svetkova. Jedne su u čast našega Gospodina Isusa Krista. Druge u čast bl. Djevice Marije i drugih svetaca Božjih. Među svetkovine blažene Djevice Marije spada i svetkovina Svete Krunice.

Dobar katolik dobro poznaje svetu Krunicu i rado je molio. Ona je svetinja katoličke Crkve. Ona je gotovo toliko stara, koliko i sama katolička Crkva. Vječno su u prvima kršćanskim vremenima imali jednu svetu Krunicu. Tada je naime bilo mnogo pustinjača. Oni su živjeli samo sa Bogom i siromašna kršćanima u molitvi i u radu. Ti su pustinjači imali pobožan običaj, da su svaki dan molili i pjevali u slavu Božju po 150 psalama. A među njima bilo ih je mnogo, koji nisu znali čitati. Ovakvi su molili za svaki psalam po jednu Očenu i Zdravu Mariju. A da to učine, imali su jednu vrpču i na njoj privezane kasice od ličuglice. Tako je i počela u Crkvi krunica.

Pri tom od sv. Dominika, koji je živio 1170.—1221. god., dakle prije više od 700 godina, počela se krunica moliti, kako je mi danas molimo. U njegovo ime vjere mnogi su otpali od katoličke vjere u Italiji, a naročito u Francuskoj. U kršćanskom puku vladalo je tada veliko neznanje o vjerskim stvarima i veliko divljaštvo u čudoređu. U to vrijeme Papa poslao je sv. Dominika, da on propovijeda svetu vjeru i da siromašne i sultale svoje opet dovede svome stadi, t. j. u katoličku Crkvu.

Sav njegov trud nije urodio plodom. U toj nevolji utječe se Svetac bl. Djev. Mariji. Postojano je molio: »O Marijo, pomoz mi, pomoz, da se ovaj narod opet povrati pravaj vjeri i k svojoj svetoj majci katoličkoj Crkvi!«

U njegovoj je životopisu zabilježeno, kako mu se javila Božja Majka i naučila ga moliti svetu Krunicu. Prema tome Sveta Krunica počela se i neba. Nju nas je naučila sama Majka Božja.

Sada je sveti Dominik počeo novom revnošću i oduševljenjem propovijedati o molitvi sv. Krunice. Nju je i molio s narodom. I ovim sredstvom u kratko vrijeme obrati i privede u katoličku Crkvu više od 200.000 krhivjereca. Pomogla je Marija, Kraljica svete Krunice. Od sada se ta molitva veoma brzo širila po cijelom kršćanskom svijetu i postade najmilijom molitvom kršćanskog svijeta.

I opet nadodade teška vremena za Crkvu. Bilo je to prije nešto više od 300 godina. Provališe Turci, strašno neprijatelji kršćanstva i zaprijetih da istrijebje kršćansku vjeru za zemlje Tala. I da je ravano Krivom Božjom paku Sv. Pjivo V. On inače djetinje pouzdanje u Kraljicu sv. Krunice. I u jednom veoma očinskom pismu pozove sve vjernike, da se postojano i vrunom molitvom sv. Krunice uteku za pomoć nebeskoj Majci.

Prihiti se 7. listopada 1683. Bila je nedjelja. Kazivio se strašan boj. Pogledalo je, da će srpska vojska podletit Turcima. U času najveće opasnosti uhvati kršćanski vojskovođa zastavu sa slikom presv. Djevice. Podigne je visoko u zrak i vikne muževnim glasom: »Naprijed, djeco! Marija pomaže!« A vojnici pođu za njim uz povik: »Marijo, pomoz!« I Marija je pomogla. U kratkom vremenu postignuta je velika pobjeda i kršćanstvo bude spašeno.

U znak zahvale umetnuli je u Liturgiju laurastalni zaivi: »Pomoćnice kršćana, molj za nas!« Nešto kasnije bi uvedena u crkvi svetkovina Sv. Krunice. I zato je određena prva nedjelja mjeseca listopada.

Sv. Očine Papa Leon XIII. bio je veoma pobožni štovatelj blažene Majke Božje. I zato je bilo osobito revni molitelj sv. Krunice. On je posvetio cijeli mjesec listopada Kraljici sv. Krunice. I od njeza počela zaivi u Liturgiji laurastanski: »Kraljice svete Krunice, molj za nas!«

Danas pak na pobožaj Gospe Fatimske obilježavaju pobožni vjernici i pošilje molitve svete Krunice umetnuli zaivi: »O Isuse, ti je Tvoja ljubav, za obraćenje grješnika i kat

Kad je Bog svijet stvorio, bilo je u svijetu sve dobro. I svi ljudi Bog sve, što je učinio, i bijaše veoma dobro« (1 Mojs. 1, 31). Tjelesno i čudoređno nije došlo u svijet kasnije. Nije krijvija za zlo u svijetu kod Boga, nego kod slobodnih stvorova, koji su svoju slobodu na zlo upotrebljavali.

Prema tome krivo ima pešimilizam, kad uti da je ovaj svijet i život najgori od svega, što može biti, da je po naravi svojao zao. Opeteno je u prirodi i u svemiru sve lijepe i skladno, i prema potrebnoj svrzi uređeno. I život je lijep, dok ga ne likvaji slobodno stvaranje. Ima ljudi, koji vremenom i od svoje volje postaju opak. Ali ima vraga i plemenitih značjega, koji su pripravni žrtvovati i sam život za Boga, za domovinu, za bližnjega.

I optimizam je zabudna, jer uti, da je sadašnji svijet najbolji od svih, što ih je Bog mogao stvoriti. Ovu zabudu pobijaju nesavršenosti u prirodi i mnogovrsna zla, što bija čovjeka. Bog ne bi bio beskonačno savršen, kad ne bi mogao stvoriti savršeni svijet. Bog ne bi bio slobodan, da se morao stvoriti najbolji svijet. Zašto je Bog od bezbroj mogućih svijetova stvorio baš ovaj naš, to je tajna, koju ne možemo riješiti ni pomoću Objave, a još manje samim prirodinim razumom. Treba se dakle sprječavati s ovim svjetlom, kakav je i pred očima inati samo njegovu svrhu.

Razlog, radi kojega je Bog svijet stvorio, jest On sam, dobra volja Njegova, dobrota i ljubav Božja. Bog je bio, da i stvoriti budu dionici Njegove dobrote. Drugo što nije moglo potaknuti Boga, da stvara Njega Ga moglo potaknuti ništa izvan Njega, jer je On svršen i nezavisan, ali i ništa u Njemu, jer je On potpuno blažen. I ne treba ništa. Sveto Pismo kaže: »Sve, koliko učinio je Gospod potađi samoga sebe« (Prič 16, 4).

Promatirajmo svijet! Svrhu, za koju je Bog stvorio svijet, očituje svijet sam sobom. »Nemoj kazuju slavu Bo-

Cijelo je selo dobro poznavalo matu, živahnu Mirku. Nije se moglo reći, da je zločesta, ali je jedna velika mana došla zajedno s njom na ovaj bliski svijet. Nije se jedamput dogodilo, da se nije dala svjetlosti od starijih. Uvijek je ona bila u pravu. Kada je mizna majka odlučno zahtijevala, da tumači po svojim volji, matol su od ljubavi pokušale suze. Bivina je majčica često puta govorila: »To ne ćeš dobro potko i životu. Tako prkosno te nitko ne će vobjeti. Na to je mala posve ravnodušno odgovorila: »Briža me Glavno, da me ti volje!«

Majka se jednoga dana ozbiljno potužila Zupniku. Zamolila ga je za pomoć. Opazila je, da se s ovim prkosom sve više ističe neka oholost. U njzinu se glasu osjećao neki čudnovati zapovijedajući način. Samopouzdanje dolazilo je na svakom koraku do izražaja. Isto, kako se suprotstavila svojim vrsnakinjama tako je nastupila i prema starijima. Zupnik je na kraju rezovao, da sa zabrinutim miškom zaključuje, da se zajednički bore protiv male »herostiknije«.

Nije prošlo ni nekoliko dana, kada se Mirka opet našla pred čudnovitim pitanjem Mama je htjela jednoga, a ona je radila drugo.

Već dva dana mala prkosnica nije htjela ni riječi progovoriti. Čak ni majku nije gledala. Međutim je Zupnik saznao od majke, što se dogodilo, i rekao je, neka mu pošalje malu.

naknada za svrhu, koje se nanose svom i berzješnom Sreću Marijnom. A prošle svake djetelne pridojaju: »O moj Isuse, oprosti nam naše grijeh: očuvaj nas od paklenoga ognja; dovedi u raj sve duše obrloene, kojima je većma potrebno Tvoje milosrđe!« Te umetke mole pobožni vjernici ne samo u listopadu, nego svjerk kad mole sv. Krunicu.

SVRHA SVIJETA

zju, i djela ruku Njegovih glas svod nebeski (Ps 17, 2). U stvaranju se očituje savršenost Božje. To je Bogu na slavu i zlova sljede, da je prva svrha svijeta slava Božja.

Svijet slavi Boga već tim, što jest. Umjetnička slika ili kip upućuju promatrača na umjetnika, koji je načinio umjetninu. Kip ili slika, makar ne znaju govoriti, slave svoga umjetnika tim naravi svrjedbe, da su veliki umjetnici: kipar i slikar, koji su ih načinili. Tako i nerazumni stvorovi slave Boga time, što postoje. Živuću po mudrim prirodinim zakonima, nužno odkrivaju veličnu Zakonodavca, koji je postavio prirodne zakone.

Razumna pak bića, Anđeli i ljudi, slave Boga pored toga, što jesu, još i tim, što Boga spoznaju. A ako Ga još slobodnom voljom i priznaju, sveći će svoje čine, vjerno blaženstvo. A ovo je život vjernih, da poznaju Tebe, jednoga Boga istinljiva, i koga si pobožno Isusa Krista (Iv 17, 3). Prema tome je drugu svrhu, za koju je Bog svijet stvorio: sreća i blaženstvo stvorova.

Obje su svrhe u istom skladu. Savršeno se podudaraju. Istim kreposnim činima, kojima čovjek slavi Boga, postizuje i svaku nazočniju svrhu, svoje smiruje i puno zadovoljstvo u blaženom gledanju Boga.

Prvu svrhu slava svoj Bog postizava uvijek i kod svih ljudi. Oni, bri ljudi svojeroljno i rado priznaju veličnu Božju i od srea Boga slave. Od pogrdla opakih ljudi Bog ne gubi ništa, kao što ni sunce ne sla slabije, kad se digne prašina. Međutim opake činove priznava Božja, pa i opet dolazi do izražaja veličina i slava Božja. Drugu svrhu: sreću čovjeka, ne će Bog postići kod opakoga čovjeka, jer je ta svrha vada uvjetna: ako čovjek hoće moći biti sretan. Ako čovjek sam sebi ne će dobro, ni Bog ga ne će na dobro siliti, jer postuje čovječju slobodnu volju.

Simbolička vaza

Preed ljetnom žegom sklonuh se u kuću Božju, gdje truda ljudsko srce razblazuje utjeha i mir...

Na glavnom oltaru, s desne strane Svetohraništa, upade mi u oko otmarena mala vaza ljetnog cvijeta. Puna je krasnih fukajja. Ito nisko obfese svoje ljubkaste glavice preko ruba. Ali nijedna s nama! Noprvrata je ruka usudila posred njih visoki, visoki žuteži, što poput šturog klasa nekako nesimetrično trholi u vis... I nehotiče mi pade na um priča o molitvi farizeja i carinika u hramu.

A poznize drage fukaje tako ljupko pristaju uz svetu euharistijsku kauciu (Svetohranište) kao simbolična njezina straha iz carstva cvijeta!

Pa kako da ne pomislim, kad je pomenih se? Onaj, koga u čam, kad je začinan Nekimjerno, nije imala drugih riječi nego: »Evo službenice Gospodine!«

I stradan prvaka me mastina (stanjastvena) tišina svetoga mjesia. Pomizne, azelica fukaje, svježe to sad na ubrane, ustraju na dužnosti poklona i ljubavi. A nezgodni žetelj? — Vela je klonuo u blizini Neizmjerne Male Hoštie, najvećeg djela poznizosti kroz sve vjekove...

Živo vrelo

Gospodine, za Tvojm vrhuncima žum živo vrelo lednome mojem srcu!

Kada tražim u svijetu pravednosti i smirneje, pelin primiču mojim usnama. Kada zahvijem veličnu dobrote, vede me na mutne izvore što opijaju opejano.

Kada iznemognu, najčinjem se nad vitrovima, gdje se kovitlaju naše pomahnitale strasti.

Na dalekom putu momeh godina, čitavu života, otrovna se pijaustva zamjenjuju s bolnom pustoši!

Živo vrelo lednome mojem srcu samo je na Tvojm vrhuncima. Gospodine!

Prkosno djevojče

Za kratko vrijeme netko je pokucao na njezova vrata, i u sobu je stupila odvažnim korakom Mirka: »Hvaljen Isuse, velečani! Vi ste me zvali.« Na njezinu licu nije se opazila ni jedna crta nezadovoljstva. Srećnik je započeo razgovor. Sve polako tjerao je vodu na svoj mlini: »No, Mirka, jesmo li dobre volje?«

— »Ja sam uvijek dobre volje.« — »Znaš!« — »Da.« Velečani se malo čudno nakakšao, a zatim sve u šali nastava: »Ja znam, da si ti dobra curica, samo se koji put voliš malo posvađati. Hm?« — Djevojčica s djetinom zvođnošću nemoćno se okrene lijevo i desno, a zatim nastavi uvjerljivim glasom: »Ma — velečani, kada me najlute.« — »A tko te najlute? Mama?« — Mirka ga na čas pogleda, a zatim reče s povučenim, malo prijetnim glasom: »Mami se sve čini, da ste vi s mameom govorili?« — »Jesam. I sada mi lijevo obećal, da ćeš uraditi onako, kako je mama rekla.«

U velikim očima stjevne nešto čupsto vatre, lice se, uzobljilo, i lupčvišćepov pesnicom po pisačkom stolu, izreče naglo i odlučno: »Baš ne će! Presica je počivala na stolu, a oči su bijesno gledale svećenika. Sada je i svećenik zašuzeo strog položaj: »Slušaj, Mirka, a ja te ti ipak malo misliš, da sam ja svećenik?« Mla je u nepulici spustila oči, a onda mirnijim glasom dodala: »Rećite, zašto ste me najlutili?« Zupniku pobjegne smijehak na tu primjedbu, ali oduči u sebi, da će se i dalje držati ozbiljno. »Odgovori mi na pitanje.«

»Velečani, meni se ne svada.« — »Onda lijevo idi kući i nemi, kako je mama rekla.« Smijehak pomretna prešao je preko njezina lica: »Idem. Hvaljen Isuse.« — »Uvijek.« — Velečani se također nasmejao, a kada je zain zatvorila za sobom vrata, zakimao je glavom i rekao sam sebi: »O, Mirka, Mirka, Tebe moram odošiti za Boga, jer ćeš biti Njegov odlučni bore.«

Prošlo je nekoliko godina. Mirka je sjedila za stolom i učila. Netko je pokucao na vrata. »Slobodna.« — Unisla je Mirkina znanica, »Zdrava, Vera.« — »Mirka, došla sam još jednom po tebe. Idi s nama na Izlet. Ide: Krešo, Darko, Milan, Biserka i ja. Bit će nam lijepo. Uostalom, Krušo voli da ti kliš s nama.« — »Vera, rekla sam ti, da neću ići. To nije društvo za mene.« — »Pa što si takova? Dečki se samo šale s nama.« — »Ja ne dozvoljavam, da se tko šal na moj račun. To je moja posljednja. I sada mi nemoj smetati, jer moram učiti.« Dobljajnika ju je na čas gledala, a tada se nesigurno okrene: »Kada ne ćeš s nama, onda zbogom.« — »Bog.«

Mirka je nastavila svoj rad. Kasnije je s knjigom u ruci izišla u mali perivoj. Bila je kratka zlobna prije ručka. Susreća se s velečanim: »Mirka, kako je?« — »Hvala na pitanju — dobro.« — »Hoćeš li kuda sutra na izlet?« — »Vera me zale sa svojim društvom, ali ja neću ići.« — »Odbila si?« — »Da.« — »Nije se Vera najlutila?« — »Briža me!« Pri tom se lagano nasmi ječila. »Velečani ju je na čas pogledao, a onda je počeo govoriti: »Mirka, sjećaš li se, kako si bila prkosna?« — »I danas sam samo u drugom smislu.« — »Danas si ti »gospodin čovjek«, koji na prvom mjestu upotreblji svoj — ja.« — Mirka ga je pogledala, kao što zasluheno djetje gleda svog oca: »AH to nije moja zasluga. To je velika milost drugoga Boga i zasluga jednog strpljivog velečanog.«

Pogledaj su se, namrštili i — žamjeli!

XVL NEDELJA PO DUHOVIMA
25. rujna 1948.

SV. JERONIM

Molitva za odsutne

Sv. Misa počima okom: Smiluj mi se, Gospodine, jer ti kbi vapim ču dan. Jer Ti si, Gospodine, blag i dobar i veoma milostiv svima, koji Te zazivaju. Prikloni, Gospodine, svoje uho i usliši me, jer sam ubog i siromah.

U Poslanici sv. Pavla (Ef. 5, 13—21) opominje nas, da budemo duhovni po ljubavi Kristovoj i da tu ljubav vazda čuvamo u sebi: Braćo! Molim vas, da ne lutonete radi mojih nevolja, koje trpim za vas, što je vaša slava. Zato pripazite svoju koljena pred Ocem Gospodinom našega Isusa Krista, po kojemu postajete svoja obitelji na nebu i na zemlji, da vam po svojoj obilnoj slavi i dobru dade, da se po njegovu duhu počnete za umištravanje čovjeka, da po vjeri Krist stajete u vašim srcima. Da ukerujete i u tvrdniti u ljubavi sa svima svetima možete dokuciti, koja je širina i dužina i visina i dubina i da možete poznati Kristovu ljubav, koja prelazi svako znanje, da se napanete svakim Bogom svjetlosti. Oni možda po moći, koja djeluje u nama, učiniti neizmjereno više nego što mi možemo ili razumjeti. Njemu neka bude slava u crkvi i u Isusu Kristu od svih naroda i u vijeku vijekova Amen.

U sv. Eванђелju (Luka 14, 1-11) Isus ozdravlja čovjeka od vodene bolesti, zatim drži pouku o poniznosti. U ono vrijeme vrebali su na Isusa, kad je u subotu ušao u jednu nekoga farizejskog poglavice, da jede kruh i pred njim se stajao čovjek koji je imao vodenu bolest. Isus tada upita zakončenike i farizeje: Je li slobodno liječiti u subotu? Oni su šutjeli, a On ga se dotakne, izljevajući ga i otpusti. Nato ih upita: Koji od vas ne bi na subotnjaj dan izvukao svoga magarca ili voia, kad bi mu pao u zdenac? Oni mu na to nijesu mogli odgovoriti. Kad je vidio, kako uzvratni biraju prva mjesto, reče im pripodobu: Kada te tako pozove na svadbu, ne sjedi na prvom mjestu, da ne bi među uzvanima bio koji manje od tebe, i da ne bi došao, koji je pozvao i tebe, i njega i kazao ti: daj mjesto ovomu, i da bi si stidom morao sjesti na posljednje mjesto. Nego kada te tako pozove, pođi i sjedni na posljednje mjesto, da kada dođe onaj, koji je pozvao, reče ti: prijatelju, pomakni se gore! Tada će biti tvoj čast pred onima, koji sjede

Sa sv. Hilarijem, sv. Ambrozijem i sv. Augustinom, sv. Jeronim upada u slavni krug četvorice zapadnih crkvenih Otaca u 4. i 5. vijeku. Papa Benedikt XV. u svojoj enciklici «Ujedinitelj Duh Sveti» od 15. IX. 1920. prigodom 1500 godišnjice smrti sv. Jeronima svčanom izjavljaju da katolička Crkvi priznaje i štije u sv. Jeronimu najvećega Učitelja, kojega joj je Bog dao, u tumačenju Sv. Pisma.

Sofonije Eusebije Jeronim rodio se oko god. 340 u Stridonu, današnjem Grabovu na međi Dalmacije i nekadašnje Panonije. Učio je u Rimu. Nakon mladenačkih se zabuda skratio, pa ga je kristol papa Liberije oko 366. godine. Na svom putu po Galiji (a Fransusku) odučio je, da se odreče svijeta. Pošao je na Istok ali je teško obolio u Antiohiji. U pustinji Halkis provelo je 12 godina učeći hebrejski, katekizirajući jezik, da što bolje shvati smisao Sv. Pisma. S huračkim naporom svadno je kod toga gterivo nesvladive teškoće.

Za grijehe svoje mladosti vršio je cijeploga života teška pokornička djela: spavao je na zemlji, po cijele tjedne nije okusio nitiakve hrane i ljevao obilne suze. Na navještanje biskupa Paulina u Antiohiji bio je zareden za svećenika god. 372. God. 380 ušio je kod sv. Gregura Nazijanskoga u Carigrad. God. 382. vratio se u Rim.

Tu ga je papa Damas usao za svoga tajnika i povjerio mu, da prevede Sv. Pismo Staroga Zavjeta iz hebrejskoga na latinski. To je sv. Jeronim izvršio. Taj njegov prijevod dobio je kasnije ime «Vulgata». Ovo je njegovo najvažnije životno djelo od neprocjenljive vrijednosti. Pod utjecajem njegovih povjedi i strogoga pokorničkoga života u Rimu mnoge su udovice i djevice ostavile svijet. Među njima su bile Marcela, Paula i njezina kći Eustohija. Sv. Jeronim je vodio njihov duhovni život putem svojih prekrasnih pisama.

Nakon smrti pape sv. Damasa sv. Jeronim se uputi u Palestinu, u koja su

ga privlačile sve njegove misli i želje. Za njim su došle u Sv. Zemlju Paula, Eustohija i druge pobožne žene. S njima je hodočastio i posjetio dva mjesta, spomenuta u Sv. Pismu: Bili su i u Egiptu. U jeseni god. 386. vratit će se u Betlehem. Sv. Jeronim se nastanio u špilji Rođenja Spasiteljeva. Oko njega su se skupili mnogi učenici, osobito iz Rimu. Paula je za njih sagradila dva samostana, jedan za muške, a drugi za žene.

Sv. Jeronim je iz Betlehema vodio veliku i žestoku borbu protiv originalista, učenika Origenovih, koji su tvrdili, da se Sv. Pismo ne smije nikada shvaćati u doslovnom smislu, nego da sam Bog objavljuje svakomu pravi tajni smisao Sv. Pisma. Zajedno sa sv. Augustinom borio se sv. Jeronim i protiv Pelagijeva krivotvorjca. Sv. Jeronim nije osobno poznao sv. Augustina, nego je s njime dopisvao.

Jedne noći god 418 pelagijevci su provalili u Jeronimov samostan u Betlehemu, ubili jednoga doktora, samostan zapalili i rastierali redovnike. Kod toga je skoro poginuo i sam sv. Jeronim.

Pod kanaan života sv. Jeronim je obolio na oknu. Iscrpjen od napora i tvrdiljena umro je na večer 30. rujna god. 420 u starosti od 90 godina. Sv. Augustin piše da mu se Jeronimova sveta duša javila poslije smrti. Tijelo sv. Jeronima bilo je poslije preneseno u Rim i pokopano u crkvi Santa Maria Magliore pod oltarom Presv. Sakramenta.

Sv. Jeronim se slika s lavom, jer je izvedio lavu veliki trn iz pete, i lav je poslije toga iz zahvalnosti dolazio k špilji Rođenja, i tu ležao uz noge sv. Jeronima. I sv. Jeronim je često zarikao kao lav, ali je to bio krisk duše, koja je težila samo za istinom, a njegova je srdžba često bila veći gnjev ljubavi.

Imetku, slavi. Ne gurajmo se naprijed, nego neka nas preporučuju naša dobra djela, a sve je drugo ispraznost. Nastojmo tako živjeti, da nam vječni sudac na drugom svijetu mogne reći: Prijatelju, pomakni se više!

Evo, što možemo pročitati u uspomenama jednoga francuskog pisca: «Nedjelja je... Zvonik male seoske crkve, koji je jedini izdizao otuju bojeva, premda je na vrhu bio ranjen, ali i ranjen brani stari samostan u romaničkom slogu, on je svjedok jednog dirljivog obrada.

Šuži se sveta Misa za vojnike. Crkva je prepuna. Poslije Eванђelja, svećenik se okretno prema vojnicima, pa mjesto da propovjeda, pročita je ona molitvu za odsutne. Oni mi se učinila toliko lijepom, da sam je zapise i sad je saopćavam: «Gospode, Ti znaš za čast prisutnosti, Ti si bilo zbog toga da budeš uvijek prisutan među nama. Ti si kazao: «Moja je naslada, da budem među svojom djecom — ljudima! Ti si rekao, koji je kazao određujući svoju blelsnu prisutnost na sva vremena: «Evo, ja sam s vama do kraja svijeta!» Gospode, Ti si onaj koji je to kazao, i Ti si onaj, koji je to osvario. Ti znaš dobro, da je glavna bjeđa naših seksualskih nevolja, odsutnost onih, koje ljubimo. Uini, dakle, o Bože, da ova neblježba bilo, kojim trajno odsutnosti naših prijatelja, bude za dobar spas i da šuži, kao ispraštanje za naše prošle grijehe. Uini, da odsutni budu zaštićeni Tvojom prisutnošću, objasnji Tvojom svetlošću i posvećeni Tvojom milošću. Uini, da oni nikad ne budu odsutni iz Tvoje srca, a mi ne možemo, nego da ostaju uvijek u jedinstvu duha, očešća kao i nađe u Tebe, o Bože, koji si: «Tina i Život, da budu s nama i da ih mi, koji tražimo od Tebe ovu milost, ljubimo isto onako, kao što ih i Ti ljubiš. Amen!»

Svatko, što pročita ovu molitvu, namnit će se gneračem osobito poznanima u Prisutnost Onoga, koji je uvijek s nama. Zapamteno ovu molitvu!

14. SALOMA

Pristupi k Njemu mati sinova Zebedevin sa svojim sinovima klanjajući Mu se i moleći Ga za nešto. On je upita: Što hoćeš? Odgovori: Mu: kadi, da ova dva moja sina jedan jedan s desne Tebi, a drugi s lijeve u kraljevstvu Tvojemu. (Mat. 22, 21—11)

Neki su tumačitelji Salominu molbu pripisali majčinu slavljenosti i prirodno želji, da njezini sinovi budu odlikovani iznad svih drugih u Apostolu. No čijenica, da je Isus odgovorio bruci, i da čak nije bio prekoru marku pokazivajući mu se i moleći Ga za nešto. On je upita: Što hoćeš? Odgovori: Mu: kadi, da ova dva moja sina jedan jedan s desne Tebi, a drugi s lijeve u kraljevstvu Tvojemu. (Mat. 22, 21—11)

Neki su tumačitelji Salominu molbu pripisali majčinu slavljenosti i prirodno želji, da njezini sinovi budu odlikovani iznad svih drugih u Apostolu. No čijenica, da je Isus odgovorio bruci, i da čak nije bio prekoru marku pokazivajući mu se i moleći Ga za nešto. On je upita: Što hoćeš? Odgovori: Mu: kadi, da ova dva moja sina jedan jedan s desne Tebi, a drugi s lijeve u kraljevstvu Tvojemu. (Mat. 22, 21—11)

Saloma, vjerna službenica Isusova, bila je jedna od onih, koji su Ga trzali iz gorjaka svršetka. Ona je tazor kršćanstvom majkama, jer je odgojila sinove, učenicu Isusa, kojega je Isus posebno ljubio među njegovu dvjeticu čitane šistare i apostola Jakova, usjekuče nauke, života, muke i smrti i uskrsnuća Gospodinova.

Spomenimo na kćerku Mariju Magdalenu, savršenu pokornicu i trajnu utjehu paloga čovjeka. Potaknena griznjom savjesti, a jaše vjere, zavjerdila je biti utrošena među prijatelje bolničkoga Spasitelja. Tot veliki pokornici pada u die, da je prva ponijela tadomu vijest Uakrsnuća: Uskrsnu, kako je rekao Isobina Crkva daje joj naziv «Magdalena» ravna apertimom. Marija Magdalena prva je imala podržavati uskrsnuća Spasitelja, kojega joj nitko nije mogao povlasticu vidjeti. Puna žarke vjere podržavala ga s riječima: Raboni — Učitelju moj!

VELEČASNI, DAJTE MI KRONICU Katolički dragulji i fini cesti

Bilo je to u ljetno doba godine 1945. kad se svečano slavilo oslobođenje u nješto Ijmudeno-Oost u Nizozemskoj. Bilo je svečan: sastanak, na koji su bili pozvani svi odlični predstavnici različitih nazora općine Velsen-Ijmudeno. Bilo je tu različitih svećenika, župnik starokatoličke općine, župnik luterodolbičke vojske, predstavnici socijalista, i komunisti, i katolički svećenstvo različitih župa.

Mnogi su govornici održali svečane govore. Ali najdirljiviji, utisak učinio je govor svećenika dra B., propovjednika Nizozemske Reforme crkve. Čujmo njega samoga:

«Za vrijeme zadnjih dviju godina bio sam zapaden u poznatou zatvoru Scheveningen, u tzv. hotelu «Naranča», koji je svuda poznat radi strahovitih prizora, koji su se dogodili u tom «hotelu» i oko njega. Među stotinama uznika bile su osobe različitih vjera, među ostalima i mnogi katolici. Svi su bili vrlo revni «protivnici zakona», koji su htjeli doći svoj život za svoju dragu domovinu.

Mnogi su od njih bili ubijeni nakon kraćih ili duljeg vremena, među ostalim nještina i u Waldsee dolini, kamo svake godine tisuće ljudi hodočasti radi sjećanja na njih.

Ako samoa i zatvor lako dovodi čovjeka da pameti i dovodi ga da misli na ono, što je iz smrti: ako se ondje toliko misli na brigu oko duše, na što se tako često zaboravlja u zastrašenosti i zamašeno svijeta: onda će se tim više na to misliti kad čovjek svaki dan može da bude smaknut, a pogubovo ako tada ugleda stvari u svijetlu vječnosti. I zato su ti katolici tržili molitvenike... ali njih su već odavna odzveli od svjetovnjaka jednako kao i časovale od svećenika. I zato su katolici željeli

imać kronicu, koja je njima uvijek tako draga, a koju neki od njih nisu vidjeli već 10 ili 20 godina. Nada nisu imali ni jednu, a htjeli su svi imati kronicu. Oni su upravo zaključili tražiti kronicu.

Ali u tome «Hotelu Naranča» nije bilo ničega, pa ni kronicu! Premda se upotrebila sva sredstva, da se kod okupirane vlasti postigne zaposlenje jednog katoličkog svećenika, koji bi bio vojni svećenik katoličkih uznika — pa i sam harlemski biskup učinio je u tom pogledu, što je god mogao — nije ništa koristilo. «Nije potrebno», to je bio odgovor. Tako sam ja bio jedini svećenik, koji je imao odobrenje bitući se za duhovne potrebe tih židovnika.

Ja sam pomagao kako sam mogao, bez razlike na sektu ili na nazore: često i s opasnošću za vlastiti život.

Ja sam prenosio oprostajna pisma onima, koji su bili na smrt osuđeni. Katkada sam i sam morao pisati ih. Ja sam mogao predati i male uspomene onima, koji su iz njih ostali. Često su meni povjerali najintimnije tajne srca, kojih ne mogu dati javnosti.

Ali sad je nastala velika poteškoća. Svi su katolici došli k meni s molbom: «Velečasni, dajte mi kronicu». To je neobično zvučilo u mojim ušima, jer, da istinu kažem: nikada u svom životu nisam tražen kronicu u svojoj ruci.

Ali te je najdulje prodiralo u moje srce: pogibiel je tu, mole se Bogu, tada i moramo i mi moliti. I tada se čovjek spješe molitvice, koju je već davno zaboravio, a predmolio ju je kreplosni otac. Ili je to bila molitva: «duboko stavljena od pobožne majke molitvica», koja je već davno zaboravljena ili precrnena kao beskorisna! Jer dok je kranjica sačuvala makar kaplju kršćanskog krvi, ona će se pojaviti na površinu u

tako strašnoj duhovnoj bijedi. Tko je jednom poznavao Boga i ljubio Ga, taj Ga će moći sasvim zaboraviti!

Zato sam počeo shvaćati: što znači: «Velečasni, dajte mi kronicu, pa ću moći mirno umrijeti».

Premda ja, da istinu kažem, nisam bio bio slobod katolicima, ipak sam telefonom na žurati uređ u Hagu i molio sam neka mi šaljuck dade kronicu!

Ali što je bilo više zatvorenika i sudenika, to je bilo i više molbi za kronicu. Ja sam dakle rekao na desno i lijevo «bitući kronicu», i tako sam ja postao: pastor, nabavljač na veliko pravih kranjica. Svratio sam ih na stotine, čak na čitava kolica.

I ja znam, da sam toliko usrećio mnoge vrlo mnoge: osuđeni sam naravno, da je katolici samo ako ima kronicu, tada već srećati i da tada mirno umre.

Mogu vas uvjeriti o tome, da sam se čitlo srećnim, što sam mogao pomoći tolikim katolicima: što sam mogao ublažiti zadnje časove tako mnogih, i što sam vidio tako mnoge, kako su otišli u vječnost sa svojom kronicom, puni odgovornosti i mira. Ja sam ponosan radi toga, i dok sam god živ, ja ću i dalje to činiti, ako budem imao ikakva priliku za to.

Ja sam naučio: poštivati svakoga u njegovu najsvetijem uvjerenju, priznati vrijednost najdubljih želja svakoga čovjeka, poštuovati svadnje vjdanje, da li on vjerovao li ne, i... ja to po povlno kažem svima vama: žinite i vi svi ovo, dok ste živi.

Prije nisam nikada mogao vjerovati, da ću ja ikada postati: žitelj katoličke imenice, na velikoj, ja sam to bio i hvatim Bogu radi toga, što mi je dao tako veliku povlasticu».

(Velečasniki — Vojv. Vero, Učitelju moj, 1. Vije, 1948.)

Naša životna svrha

Nasljedju Krista, I, 1.

U ovoj dolini suza samo nam je jedina konačna i glavna svrha: da spasi-
mo dušu svoju. No nitko se od ljudi
ne može spasiti nego samo u Isusu
Kristu i po Isusu Kristu. «I nema ni u
jednome drugom imenu spasenja; Jer
nema drugoga imena pod nebom, da
mogli ljudima, u kojem bismo se mi
događi spasiti» (Djela apostolska 4,
12).

Pouzdanje u Isusove riječi, vršenje
njegovih zapovijedi, put njegovih kri-
spasti — ovo našega života. Nema
drugoga puta za naše spasenje! Sve
je drugo ispraznost i zavodljivost ova-
ga svijeta. «Sto koristi čovjeku sva
muka njegova, koju muči pod sun-
cem?» — kaže Propovjednik (Crkven.
1, 3).

Sto koristi čovjeku njegovo bogatstvo
i radosti, slava i veličina na ovom
svijetu? Sto vrijedi sve to u času, kad
budu njegovo tijelo baciti u zemlju, a
duša mu pođe u svoju vječnost?

Mislimo na to već danas, da, već od
ovoga časa, jer će sutra biti možda
prekasno!

Radite, dok vam sunce sije! Zurite
se sakupiti blaga, koje ne propadaju.
«Ne sabirajte sebi blaga na zemlji,
gdje ga moljac i rđa ništi, i gdje tati
potkopavaju i krađu. Nego sabirajte
sebi blaga na nebu, gdje ga ni moljac
ni rđa ne ništi, i gdje tati ne potka-
paju ni krađu. Jer gdje je blago tvoje,
ondje je i srce tvoje» (Matej 6,
19-21).

Zato i mi za sve recimo riječi Spa-
siteljeve: «Meni valja raditi djela ono-
ga, koji je me poslao, dok je dan; do-
ći će noć, kad nitko ne može raditi»
(Ivan 9, 4).

Isprazne i neplodne čežnje ne će
nas spasiti. Spasavaju nas jedino dje-
lo u Gospodinu, — djela, koja su Bogu
mila.

Dakle, nasljedimo svi Isusa, ako že-
limo živjeti vječno s Isusom!

**ČEKALE DESET GODINA DA PO-
STANU REDOVNICI.** Dvanaest pri-
pravica novosnovane kongregacije
urođenikinja sestara u Belgiskom Kon-
gum primile su na veličanstveno svečano-
stno ruho ovog reda. Najzanimljivije
je, da od svih dvanaest prijavilo već
pred deset godina. Svečanost se ova
održala u kapelici urođenikinja sestara
u Bumajuku nedaleko Butembo, a sve-
čanu sv. Misu prikazao je apostolski
vikar iz Bene, koji je ovaj red osno-
vao pred 10 godina.

Susret s Apostolom

Apostol Jakov pokazao rukom veslaču
u maloj zaljev. Obalu Jadrana obja-
saval je ljeto sunce. Svuda mir i tišina
u toj netaknutoj Božjoj prirodi. U sjeni
mirisnih lovorika nade prijatelj Božji
pokinik na svom dugom apostolskom
putovanju.

Vijekovi su prolazili...

Obala Jadrana, posječena od aposto-
la, postade odmaralištem ljudi. Na mje-
sto, gdje je počnuo pouzdanik Isusov,
nikla je crkva sv. Jakova uz more. U
hramu prekrasan lik Apostola na ladic.
Pod likom kleči dijak i molji. I on
hoće da pođe apostolovim putem...

Prošlo je više godina...

U crkvi sv. Jakova prikazuje mlado-
misnik svoju prvu sv. Misu. Sav je
Božji, sav je svet. U svojim zvanim
trenucima preporučuje sebe i duše, koje
mu je dobar Bog povjerio prijatelju
Božjem, apostolu ufanja sv. Jakovu. A
pouzdanik Isusov blagostivlje njegov
sveti rad u vinogradu Gospodinovu.

Jedan ljudski vijek je prošao...

U kućici kraj mora svećenik-starec
umire. Lice njegovo je mirno. U pos-
ljednjim časovima vidi svoj zaštitni-
ka, apostola i prijatelja Božjeg sv. Ja-
kova, koji mu pruža obje ruke, da ga
za zadovoljstvom prebude s puno lju-
bavi. Sreću najvišeg Svećenika Isusa
Krista.

U AUSTRALIJU katolici čine 20%
svukupnog stanovništva.

GOVORE SV. OCA PIJA XII. Izdaje
u posebnim knjigama dominikanac
Corradini. Nedavno je izdao deveti
svazak, koji obuhvaća enciklike, patri-
stike (svećane govore) prilikom reali-
fikacije (proglašenja blaženim) i kanoni-
zacija (proglašenja svetim) te prigod-
ne govore članovima papinske akade-
mije, različnim rimskim zavodima i
mnogim skupinama ljudi različitih ste-
le. Sadržaj ovog sveška je odraz utje-
ljalke službe Pija XII. u devetoj godi-
ni njegove vladavine. Izdavač je taj
sadržaj stavio pod moto: «Svijetlo u
tamnoj noći».

**U VELIKIM REFORMAMA CRK-
VENIH ZAVODA,** koje navodno pred-
stoje, mnogo su u zadnje vrijeme pi-
sane različite iznozne novine. Mislili se
na reformu rimske kurije, redova i
kongregacija. Tvrdi se, da će redovi i
klauzurovci dobiti neke olakšice, na pr.
da bi članovi tih redova mogli vršiti
katehetsku službu i slično — iz vati-
kanskih se krugova javlja, da su vati-
kanski novinari utoliko pretrpjeli, što
promašeni, što polaze od krivog stano-
višta, kao da sadašnji oblik kurijalnog
postupka i redovničkog života više ne
odgovara potrebama modernog života te
kao da bi reforma bila potrebna upravo
s razloga, što Crkva ne bi raspolagala
onim snagama, bez kojih ne bi mogla
udovoljiti bilo potrebama bilo okleva-
nima današnjeg čovjeka.

U INDIJI ima danas 3.880.982 katoli-
ka. Održava se plenarna skupština crk-
vene hijerarhije u Indiji, da bi se ras-
pravljalo o svim pitanjima crkvene
naravi, koja valja uroditi s državnim
vladama. Raspravlja se prije svega o
odnosu Crkve prema dvjema indijskim
državama, od kojih je jedna već sama
tražila da ima stalnog predstavnika
kod Vatikana, tako da je već i obratno
sa strane Vatikana osnovana «inter-
nacionalna».

**ZA NOVOG APOSTOLSKOG DELE-
GATA** u Japanu postavljen je dosadaš-
nji rektor belgijskog kolegija u Rimu
msgr. Maksimijan Fürstenberg, koji
se rodio 1900 u Harleumu.

U BAVARSKOJ je osnovan posebni
zavod za pružanje pitanja «svetle
reformacije». Sudjeluju u katolički i
protestantski utjecaji. U rad toga za-
voda mnogo polazu nadu, da će doći ne
dugo do što boljeg međusobnog razumijevanja
nego i do znatnog zbliženja
katolika i protestanata.

ZA MOLENJE KRUNICE javljali su
se već češće glasovi i u protestantskim
krugovima. Nedavno je u istom pravcu
poduzeo korake i bivši dekan anglikan-
skog bogoslovnog fakulteta sveučilišta
u Bostonu.

NADBIŠKUP PARIŠKI je nedavno
služio svečanu zadušnicu za 82 žrtve
velikog požara. Prisustvovali su i pred-
sjednik francuske republike i francuske
vlade.

KATOLIČKO KAZALIŠTE. — U Hol-
landiji će se ove jeseni održati kongres
Saveza katoličkih kazališta. Ovaj sa-
vjetni broj u Holandiji preko 400 kazališ-
nih družina, koji diljem Holandije šire
katoličku prosvjetu putem kazališnih
predstava.

**APOSTOLSKA NUNCIJATURA U
PARIZU** oglasila je, da je pariskim
nadbiskupom imenovan Msgr. Felin.
Nadbiskup iz Bordeaux (Bordeaux). Novi
pariski nadbiskup naslijedit će kardina-
la Emanuela Suharda, koji je umro
29. svibnja ove godine.

ŠVICARSKI SAVEZ UČITELJA upu-
tio je apel na roditelje da se zalažu za
svoja roditeljska prava za odgoj vla-
stite djece te da na taj način spase
kršćanski značaj škola u Švicarskoj.
Taj je apel uslijedio povodom pokuka-
ja, da se kantonalnim zakonodavstvom
postepeno «neutralizira» odgoj djece po
školama. Učitelji izjavljuju, da takvo
«neutraliziranje» u stvari znači odgaj-
nje za ateizam (besbožstvo).

**U JUZNOAMERIČKOJ REPUBLICI
EKVADOR** poginulo je povodom zad-
njeg velikog zemljotresa među ostalim
i šest svećenika, a uništeno deset crkva-
va, među njima i katedrala u Ambatu,
glavnom gradu Ekvadora. — Sv. Otac
je odmah na prvu vijest o strašnoj ne-
sreći odredio veću pomoć.

Jz katoličkog svijeta

NOVI NUNCIJI U IRSKOJ. — Sv.
Otac Papa je imenovao za apostolskog
nuncija u Irskoj Mgr-a. Ettore Felici,
naslovno nadbiskupa i bivšeg apostol-
skog nuncija u Beogradu.

**SPANJOLSKI KATOLICI I SV.
ZEMLJA.** — Kardinal-primas Spa-
njolske uputio je pismo Sv. Ocu, u
cilju razvika tamošnjih političkih pri-
lika. Kardinal-primas iznosi u svome
pismu, da španjolski katolici najodlu-
čnije podržavaju zahtjev, koji je Sv.
Otac postavio pred međunarodnu jav-
nost, a po kojem predložilo bi se sveta
mješta u Palestini imala staviti pod
međunarodno kontrolu.

**HODOČASCA U RIM ZA SVETU
GODINU.** — Prema nepotpunim po-
dacima da sada u Bavarima iz raznih
zemalja slijedeća hodočaća u Rim za
Svetu Godinu: iz Argentine 4 hodo-
čaća, iz Australije jedno, iz Austrije
68, iz Havane jedno, iz Belgije 23, iz
Kanade jedno, iz Indije jedno, iz Irske
7, iz Luxemburga 3, iz Norveške jedno,
iz Holandije 9, iz Španjolske 18, iz Sjedi-
njenih Američkih Država 4, iz Švic-
carske 12, iz Belgijskog Konga u Atri-
cama jedno i iz Uragvajra jedno.

**UBJELE NJEMAČKE KATOLIČKE
UMJETNICE.** — U jednom gradu u
blizini Münchena, u Bavarima, prosla-
vila je tokom mjeseca kolovoza 50 godi-
šnjicu umjetničkog rada poznati
njemački katolički umjetnik Ruth
Schauman.

**SMRT EGIPATSKOG KATOLIČKOG
KNJIZEVNIKA.** — U Kairu je umro
poznati egipatski katolički dramatičar
Nagup Nihani. On je osobito bio po-
znao po svojim komedijama, radi čega
je bio nazvan egipatski Mollère.

KATOLICI U INDIJI. — Katolički
hijerarhija u Indiji broji 57 biskupa,
od kojih su 20 urođenici, a 37 misija-
ri. Katolički svećenici ima u Indiji
3.459, redovnika 2.059, sjemeništanca
1.852, novica 648 te 11.863 redovni-
ca. U Indiji ima 812 katoličkih crkava
i kapela. Katoličko školstvo u Indiji je
također brojno. Pučkih i srednjih ško-
la ima 5.465 te 65 koleža (zavoda). Ka-
toličkih vjernika ima oko 4.000.000.

**KONGRES ŠVICARSKIH KATOLI-
KA.** — U nedjelju 4. rujna na najviše-
raniji način su završeni svečanski
kongres švicarskih katolika, koji se
održao u Luzernu. U prisutnosti čita-
vog švicarskog katoličkog episkopata i
desetine tisuća vjernika održana je za-
ključna sv. Misa i zborovanje. Tom
zgodom je Sv. Otac održao švicarskim
katolicima govor preko radija. Sv. Otac
je svoj govor započeo na njemačkom,
naslavio na francuskom, a završio na
talijanskom jeziku. U svome govoru
Sv. Otac je izrazio nadu, da će otvoren-
jem zlatnih vratiju i. nastupom
Svete Godine nastupiti doba mira, sre-
dnje i blagostanja u svijetu poslije to-
liko godina neizrecivih patnji, bijede i
razdranja, kojima je bilo čovječanstvo
izloženo. Pozvao je švicarske katolike,
neka se mole i neka rade za što skora-
nije ostvarenje pravog i trajnog mira
u svijetu. Sv. Otac je pohvalio švicar-
ske katolike radi njihova tako obimnog
i uspjehovitog katoličkog rada na svim
poljima narodnog života i pozvao ih,
neka i unaprijed nastave takvim ra-
dom, kako bi kršćanska načela mogla
doći do punog izražaja u javnom životu
švicarskog naroda.

**ISUSOVAC INDIJSKI NARODNI
ZASTUPNIK.** — O. Suza, Isusovac,
član kolegija «Loyola» u Madrasu, bio
je izabran za narodnog zastupnika u
indijskom parlamentu. Sada je O. Su-
za imenovan za člana Indijske delega-
cije za skupštinu Ujedinjenih Naroda,
koji će se sastati tokom mjeseca rujna
u New-Yorku.

JUBILEJ ZAVODA «RUSSICUM» —
Na Veliku Gospu skromno je proslav-
ljen u Rimu 20-godišnjica ustanovlje-
nja papinskog zavoda «Russicum».

**KONFERENCIJE NJEMAČKOG EPI-
SKOPATA.** — Od 23. do 25. kolovoza
održana je u Fuldi konferencija nje-
mačkog episkopata pod predsjedništvom
klnskog nadbiskupa.

Božanski sat

Sveta Misa, koja se prikazuje na
ovom svijetu i danju i noću, nešto je
tako uzvišeno, tako tajanstveno, da
mnogi ne razumiju ništa od onoga, što
se na oltaru događa. Za mnoge je ona
samo uzalud provedenih pola sata.
Mnogima je svejedno, da li zakasne ili
ne, drugima da li su prisustvovali ci-
jelom sv. Misu ili samo jednoma nje-
mju dijelom. Koliki uzimaju sa sobom
prilivene knjižice, pa onda listaju po nj-
ma, misleći na popodnevi objed i me-
haničkim kretanjama pretračujući stran-
icu za stranicom. A kad konačno oti-
du, oni otiču s uvjerenjem, da su «bili
na Misu».

Drugi je Bog naredio međutim, da
mi učestujemo osobno kod sv. Mise.
Mi nismo samo gledaoci, niti mi to
smijemo biti. Nekrvna Žrtva Novog Za-
vjeta tiče se prvenstveno nas, ona se
obavlja radi nas i za naše sudjelovanje.
Iza kanzanja, na početku sv. Mise, i
iza molitava Kyrie i Šlava, te iza Po-
salnice i Evanđelja, sam Isus Krist
žrtvuje se u povećanim rukama sveče-
nika kao žrtva pomirica za naše
grješke.

Svećenik govori gotovo uvijek u
množini. Vjernici i mislik jedna su
cjelina. Mi žrtvuemo sa svećenikom i
suglasujemo se s nim, što na oltaru
radi i govori. A on govori: «Molite, bra-
do, da moja i vaša žrtva bude ugodna
Bogu Ocu Svevmoćnom.» A mi odgo-
varamo: «Neka primi Gospodin Žrtvu
iz Tvojih ruku.»

Kršćaci kod Žrtve sjedno žrtvuju i
još više. Oni su zajedno žrtvovali.
Zajedno s Isusom, s Njegovim životom
u jaslicama, s Njegovim napornim ra-
dom u Nazaretu, s neprijateljstvom
Njegova trogodišnjeg rada, zajedno s
Njegovom mukom i smrću na Krizu, mi
žrtvuemo sve naše muke i patnje, sve
naše grješke i zločin. Žrtvuemo, jer je
Priest stoga, pošto nam dobrovoljno o-
stavili Žrtvu Isusa Kristova, koja se pod
vidom Hostije daje vjernicima na nje-
hovo duhovito doba i vječno spasenje.

Napoleon o Isusu Kristu

U svojem založenstvu na otoku sv.
Helene, car Napoleon, razmišljajući o
pojavi Isusa Krista, napisao je ovih
nekoliko misli:

«Isus Krist traži da Ga ljudi ljube.
On traži ono, što je najčešće postići,
traži ono, što mudrac uzalud traži od
svojih pristalica, što otac uzalud traži
od svoje djece, zaručnik od svog za-
ručnika, brat od brata. On traži cijelo
srce, On to traži i postizava. Iz toga
zaključujem, da je On prvi Bog. Krist
govori i Njemu pripadaju pokoljenja,
vezana u Nj čvršćom i njezinom ve-
zom, nego što je ikvna vezu. On je
nužnjom od bilo koje veze. On uspa-
ljuje plamen ljubavi, koji nanosi smrt
sebišnoj ljubavi, koja je jača od svake
druge ljubavi. Često sam o tom mislio,
sve više se tomu divim, i to mi je naj-
bolji dokaz, da je Isus Krist Bog. Ja
sam oduševljeno mmoštva, da su umirali
za njega, no tada sam i ja morao
biti s njima, kao i Jar mog pogleda,
moj glas, jedna moja riječ... Danas,
kada sam na ovom pustom otoku, ostao
sam sam i nemam nikoga, tko bi me
tješio. Tko se u svijetu miče za mene?
Gdje su moji prijatelji? Događa mi se
kao velikom kralju Ljudevitu XIV,
kojega su, kad je ležao na smrtnoj po-
stelji, i dok još nije bio mrtav, ostavile
njegove udovice... Tako je i sa
mnom. Koliko ponora između mnogih
blijedih kraljeva i kraljica sv. Mi-
suva, koji je ljubljen iza smrti, o koj-
mu se propovjeda, kojemu se narodi
i plemena klanjaju, koji živi u cjelom
Svemiru.»

**LISTVO SV. TEREZIJE OD DJE-
TETA ISUSA.** — U Sjedinjenim Država-
ma Amerike priprema se na engleskom
jeziku izdanje svih pisma sv. Terezije
od Djeteta Isusa. Kako je poznato, ova
Svetica je napisala svoj životopis, koji
je preveden i na hrvatski. U tom živo-
topisu se nalaze neka njena pisma, upu-
ćena njenim sestrama, ali ovo američ-
ko izdanje obuhvatit će cjelokupnu ko-
respondenciju ove velike Svetice.